

Dániel könyve – Második সংখ্যা

Pogányság

Jeff Pippenger

2023-11-23

Szándékomban áll bemutatni, miként van jelen Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét ideje” Dániel könyvében úgy, hogy „szem előtt rejtve” marad, ugyanakkor azt is azonosítva, hogy el volt rejtve azon emberi eszközök által, amelyeket Isten felhasznált „a kö” bemutatásában Dániel könyvében, amelyben megbotránkoznak. E bemutatás világosságának követése „feddhetetlenséget” kíván. A feddhetetlenségnek az a meghatározása, amelyre utalok, úgy írható le, mint következetesség valakinek a cselekedeteiben, értékeiben, módszereiben és elveiben. Ez megkövetelné, hogy ahhoz tartsuk magunkat, ami Isten Igéjében ki van jelölve, még akkor is, amikor az nem egyezik azokkal az emberi elképzelésekkel, amelyek ellentmondanak Isten Igéjének.

„A szigorú feddhetetlenséget minden tanulónak nagyra kell becsülnie. Minden értelemnek tiszteletteljes figyelemmel kell Isten kinyilatkoztatott Igéje felé fordulnia. Világosság és kegyelem adatik azoknak, akik ily módon engedelmeskednek Istennek. Csodálatos dolgokat fognak meglátni az Ő törvényéből. Nagy igazságok, amelyek pünkösdi napja óta figyelmen kívül maradtak és rejtve voltak, Isten Igéjéből fognak felragyogni eredeti tisztaságukban. Azoknak, akik igazán szeretik Istent, a Szentlélek olyan igazságokat fog kijelenteni, amelyek elhalványultak az elméből, és olyan igazságokat is kijelent, amelyek teljesen újak. Azok, akik eszik az Isten Fia testét és isszák az Ő véré, Dániel és a Jelenések könyvéből a Szentlélek által ihletett igazságot hoznak elő. Olyan erőket indítanak működésbe, amelyeket nem lehet elfojtani. A gyermekek ajka megnyílik, hogy hirdesse azokat a titkokat, amelyek el voltak rejtve az emberek elméje előtt. Az Úr a világ bolond dolgait választotta ki, hogy megszégyenítse a bölcsesket, és a világ erőtlenségeit, hogy megszégyenítse az erőseket.” The Fundamentals of Christian Education, 474.

A Dániel könyvében található emberi tévedésre és az Isten Igéjéhez való ragaszkodás hiányára egyaránt könnyen találhatunk példát a Dániel nyolcadik fejezetében „mindennapi”-ként fordított szóban. A tisztesség azt követelné, hogy ha Ellen White megjegyzést fűzött ehhez a szóhoz, amint ezt meg is tette, akkor mi, hetednapos adventisták, akik valljuk, hogy a Prófétaság Lelkéhez ragaszkodunk, értelemszerűen az ő megjegyzését használnánk e szó értelmezésének irányítására.

„Azután a „naponkénti”-vel kapcsolatban azt láttam, hogy az „áldozat” szót emberi bölcsesség toldotta be, és nem tartozik a szöveghez; továbbá hogy az Úr azoknak adta meg ennek helyes értelmezését, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették. Amikor egység uralkodott, 1844 előtt, csaknem mindenki egyetértett a „naponkénti” helyes értelmezésében; 1844 óta azonban, a zűrzavarban, más nézeteket fogadtak el, és sötétség és zavar követte azt.” Review and Herald, 1850. november 1.

E két mondat tárgyalására igen sok időt fordíthatnánk, mert amikor végül bekerülnek a Korai írások című könyvbe, az emberi szerkesztők félrevezető meghatározást kapcsolnak ahhoz, ami ott kijelentetik, de ez egy másik történet. A mi célunk jelenleg csupán két idevágó pontra rámutatni. Az első pont az, hogy White testvérnő ezt mondja: „a „sacrifice” szó emberi bölcsesség által került bele, és nem tartozik a szöveghez.”

Azután hallottam, hogy egy szent beszélt; és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki szólt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, amelyek a szentélyt és a sereget is átadják, hogy lábbal tapossák őket? Dániel 8:13.

Az előző vers az a kérdés, amely kiváltja a tizennegyedik vers feleletét, és ez a felelet az adventizmus központi oszlopát és alapját képviseli. És magában abban a kérdésben, amely létrehozza azt a nagy világosságot, amelyet az adventizmus központi oszlopaként ábrázolnak, arról kapunk tájékoztatást, hogy az emberi bölcsesség tévedett, amikor egy hozzáadott szót helyezett a vers fordításába.

Szó szerint több száz betoldott szó található az 1611-es KJV Biblia fordításában, mégis csak egyetlen esetben azonosítja Isten e több száz betoldott szó közül bármelyiket hibásnak. És világos, hogy ez olyan hiba volt, amely annak az emberi oldalából származott, abból az emberi és isteni együttesből, amely Isten Igéjét létrehozta. Még jelentősebb, hogy nem lenne szükség semmiféle ihletett magyarázatra a „sacrifice” betoldott szóval kapcsolatban, ha az nem olyasmi volna, ami a vers helytelen megértését eredményezi. Világos, hogy így van, mert az ihletett magyarázat nemcsak azt állapítja meg, hogy e szónak nem volna ott a helye, hanem azt is kijelenti, hogy „azoknak, akik hirdették az ítélet órájának kiáltását”, az Úr adta „a helyes nézetet” a „daily”-ról. A becsületesség megköveteli, hogy ezt a két mondatot pontosan úgy használjuk, ahogyan állnak.

Azok, akik hirdették az ítélet órájának kiáltását, „a mindennapit” olyan jelképként azonosították, amely a pogányságot vagy a pogány Rómát jelképezi, attól a szövegkörnyezettől függően, amelyben előfordul. A „mindennapi”-nak fordított szó öt alkalommal fordul elő Dániel könyvében. Mind az öt előfordulás főnévként szerepel. Ez a szó Isten Igéjében száznégyszer fordul elő, és kilencvenkilenc esetben melléknévként használatos, ám egyedül Dániel könyvében főnévként áll. A King James Biblia fordítója a szót kilencvenkilenc alkalommal melléknévnek tekintették, ezért amikor Dániel könyvéhez értek, megkísérelték melléknévvé tenni, hogy összhangban legyen mindazon egyéb helyekkel, ahol melléknévként fordult elő. Ennek érdekében hozzáadták az „áldozat” szót. Ám Isten Ellen White által kijelentette, hogy az „áldozat” szót el kell hagyni, ami azt jelenti, hogy „a mindennapit” főnévként kell érteni.

Azok, akik az adventizmuson belül e szóval kapcsolatban Isten tanácsával szemben állnak, e szót Krisztus mennyei szentélybeli szolgálatának jelképeként határozzák meg, ám azok, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették, helyesen a pogányságként határozták meg. Az adventizmus ma egy sátáni hatalom jelképét használja Krisztus ábrázolására!

A téves emberi logika következtében az Adventizmus elől elrejtették annak a szónak a valódi értelmét, amelyet így fordítanak: „a mindennapi”. Azok az adventisták, akik prófécia tanulmányozásukat olyan témákra alapozzák, amelyek évről évre esetlegesen bukkannak

fel a szombatiskolai negyedéves leckékben, lustán isszák azt a mérgező ámitást, amelyet e negyedéves leckék tálnak nekik, s amelyet olyan lekipásztörök erősítenek meg, akikből magukból is hiányzik az a becsületesség, amely szükséges volna ahhoz, hogy bármiféle figyelmet engedjenek e tárgyról White testvér megjegyzéseinek.

„A mindennapi” körüli vita története 1911 táján fordulóponthoz érkezett, amikor White testvérnő közvetlenül kijelentette, hogy azok, akik elvetették az úttörőknek „a mindennapi”-ról mint pogányságról vallott értelmezését, és azt tanították, hogy „a mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelképezi, felfogásukat „a mennyből kivetett angyaloktól” kapták (20 MR 17).

„A mindennapi” igazságát Sister White világosan azonosította, és azt tanítja, hogy „szent angyalok” irányították William Miller értelmét, továbbá hogy „a mennyből kiűzött angyalok” irányítják azok értelmét, akik azt tanítják, hogy „a mindennapi” Krisztus mennyei szentélyszolgálatát jelképezi. „A mindennapi” igazsága, amint azt azok előadták, akik az ítélet órájának kiáltását hirdették, William Miller által lett felfedezve.

„Tovább olvastam, és egyetlen más esetet sem találtam, amelyben ez [a mindennapi] előfordult volna, csak Dániel könyvében. Ekkor [egy konkordancia segítségével] elővettem azokat a szavakat, amelyek vele kapcsolatban álltak: „elvenni”; ő elveszi a mindennapit; „attól az időtől fogva, hogy a mindennapit elveszik” stb. Tovább olvastam, és azt gondoltam, hogy semmi világosságot nem találok az igére; végül azonban eljutottam 2 Thess. ii, 7, 8-hoz. „Mert a törvénytelenység titka már munkálkodik; csak hogy annak, aki azt most visszatartja, vissza kell tartania, mígnem félre lesz téve az útból, és akkor megjelenik ama gonosztevő” stb. És amikor ehhez az igéhez értem, ó, mily világosan és dicsőségesen jelent meg az igazság! Íme, ott van! Ez a mindennapi! Nos hát, mit ért Pál azon, hogy „aki azt most visszatartja”, vagy akadályozza? „A bűn emberén” és a „gonosztevőn” a pápaság értendő. Nos, mi az, ami megakadályozza, hogy a pápaság megjelenjék? Hát a pogányság; tehát akkor „a mindennapi”-nak pogányságot kell jelentenie.” Second Advent Manual, 66.

Ami igazán kijózanító Millernek azzal a felismerésével kapcsolatban, hogy „a mindennapi” a pogányságot jelképezte, az az, hogy hol találta meg ezt az igazságot. Pál apostol írásainak abban a szakaszában találta meg, ahol Pál nemcsak úgy határozza meg „a mindennapit”, mint a pogányságot, hanem ez az a szakasz is, amely azonosítja, hogy akik nem fogadták be az igazság szeretetét, azok erős tévelygést kapnak. „A mindennapi” elfogadása Krisztus mennyei szentélybeli szolgálatának jelképeként — annak a meghatározásnak az elfogadása, amely olyan angyaloktól származott, akiket a mennyből űztek ki — azoknak az adventizmusban levőknek a jelképe, akikből hiányzik az a feddhetetlenség, amely szükséges az igazság igéjének helyes hasogatásához, és ezért eleve arra vannak rendelve, hogy erős tévelygést kapjanak.

Nem akarom eltéríteni a figyelmet attól a lényegről, amelyet igyekszünk azonosítani. Ez a lényeg az, hogy a „hét idő”, amely ugyanabban a látomásban van megjelölve, ahol „a mindennapi” is található, emberi kezek által elrejtetett, noha mindvégig nyilvánvalóan ott áll. Ez csupán egyszerű példája annak, miként használják fel ma, ebben a döntő időben, közvetlenül a világ végén bekövetkező végső válság előtt, azokat az emberi fordítási hibákat, amelyeket hosszú évszázadokkal ezelőtt követtek el, s amelyeket ezután az égből kiűzött angyalok az emberi

elmékben tovább manipulálnak, arra, hogy elvakítsák az értelmet az olyan igazsággal szemben, amely valójában mindenki szeme előtt van.

Az 1910-es időszakban „a mindennapi” lázadása éppen csak kezdetét vette; W. W. Prescott és A. G. Daniells élharcosai voltak annak a sátáni munkának, amely „a mindennapi”-val kapcsolatos alapvető értelmezés elvetésére irányult. A következő cikk egy abból az időből származó levél, amelyben White testvérné arra a sátáni nézetre válaszol, hogy Dániel könyvében „a mindennapi” Krisztus szentélybeli szolgálatát jelenti. Akkoriban ez a két férfi azt az elképzelést szorgalmazta, hogy vissza kell nyúlni a régi úttörő könyvekhez, és az úttörők értelmezését át kell változtatni az ő új, sátáni meghatározásukra. Remélem, hogy becsületességet tanúsítunk, miközben ezt a cikket olvassuk.

„Tapasztalatunknak ezen a szakaszán nem szabad elménket elvonni attól a különleges világosságtól, amely [nekünk] adatott, hogy konferenciánk ama fontos összejövetelén fontolóra vegyük. És ott volt Daniells testvér, akinek elméjén az ellenség munkálkodott; és a te elmédet meg Prescott vén elméjét azok az angyalok befolyásolták, akiket a mennyből kivetettek. Sátán munkája az volt, hogy elterelje elméteket, hogy olyan pontocskák és vesszőcskék kerüljenek elő, amelyeket az Úr nem ihletett nektek előhozni. Ezek nem voltak lényegesek. De ez sokat jelentett az igazság ügyére nézve. És elmétek gondolatai, ha pontocskákhoz vagy vesszőcskékhez vonathattok volna el, Sátán kigondolásának műve voltak. Azt gondoljátok, hogy nagy munkát végeznétek azzal, ha a megírt könyvekben apró dolgokat kijavítanátok. De nekem ez a megbízatás adatott: A hallgatás ékesszólás.”

„Azt kell mondanom: Hagyjatok fel a hibakereséssel. Ha az ördögnek ezt a szándékát csakugyan végre lehetne hajtani, akkor nektek úgy tűnik, hogy a ti munkátokat felfogásában a legcsodálatosabbnak tartanák. Az ellenség terve az volt, hogy mindazokat az állítólag kifogásolható vonásokat előhozza, amelyekkel kapcsolatban az elme mindenféle rétegei nem értettek egyet.

„És mi következne ebből? Éppen az a munka menne végbe, amely az ördögnek tetszik. A kívülről előtt nem a mi hitünkéről adatnék olyan bemutatás, amely megfelelne nekik, hanem olyan jellemvonások fejlődnének ki, amelyek nagy zűrzavart okoznának, és lefoglalnák az arany drága pillanatokat, amelyeket buzgón arra kellene felhasználni, hogy a nagy üzenetet a nép elé tárjuk. Azok az előadások, amelyeket bármely tárgykörben kidolgoztunk, nem állhatnának mind összhangban egymással, és ennek eredménye az volna, hogy összezavarodnának a hívők és a hitetlenek elméi. Ez éppen az, amit Sátán eltervezett, hogy bekövetkezzék — bármi, amit nézeteltérésként fel lehet nagyítani.”

„Olvassátok el Ezékiel 28. fejezetét. Íme, itt egy nagy mű áll előttünk, amelyben idegen lelkek szerephez juthatnak. Ám az Úrnak van egy elvégzendő munkája az elvesző lelkek megmentésére; és azokat a helyeket, amelyeket a magát álcázó Sátán betölthet, hogy zavart vigyen soraink közé, tökéletesen ki fogja használni, és mindazok a kis különbségek felnagyítva, szembeűnővé válnak.”

„Már kezdettől fogva megmutattattott nekem, hogy az Úr sem Daniells, sem Prescott véneknek nem adta e munka terhét. Vajon helye lehet-e annak, hogy Sátán cselvetései behatoljanak, és

hogy ez a „Naponkint való” oly nagy jelentőségű üggyé legyen, hogy bevezessék azt az elmék összezavarására és a munka előrehaladásának hátráltatására ebben az időszakban, amely oly fontos? Nem szabad ennek így lennie, bármi legyen is az. Ezt a tárgyat nem szabad előhozni, mert az a lelkiület, amely ily módon behozatnék, tiltó jellegű volna, és Lucifer minden mozzanatot figyel. Sátáni eszközök kezdenék meg működésüket, és zűrzavar támadna sorainkban. Nincs elhívások arra, hogy olyan véleménykülönbségeket kutassatok fel, amelyek nem próbakérdések; hallgatások azonban ékesszóló. Az ügy teljes világossággal előttem áll. Ha az ördög bármelyikünket, a mi népünk közül valakit, bele tudna vonni e tárgyakba, amint azt véghezvinni szándékozik, Sátán ügye diadalmaskodnék. Most pedig a munkát haladéktalanul fel kell venni, és semmiféle [véleménykülönbséget] nem szabad kifejezésre juttatni.”

„Sátán arra indítaná azokat az embereket, akik közülünk kiváltak, hogy egyesüljenek a gonosz angyalokkal, és jelentéktelen kérdések által hátráltassák munkánkat; és milyen örömezés volna [ott] az ellenség táborában. Zárkózzatok össze, zárkózzatok össze. Minden különbség temetessék el. Most az a munkánk, hogy minden testi erőnket és agyunk idegi erejét arra szenteljük, hogy ezeket a különbségeket elhárítsuk, és mindenki összhangban legyen. Ha Sátánnak megengedtetnék, hogy nagy, megszenvedetlen bölcsességével a legkisebb fogást is találja, [örömezne].”

„Amikor pedig láttam, miként munkálkodtatok, elmém átfogta az egész helyzetet és annak következményeit, ha tovább haladnátok, és a tőlünk eltávozott feleknek a legcsekélyebb lehetőséget is megadnátok arra, hogy zavart támasszanak sorainkban. Bölcsességeitek hiánya éppen az volna, amit Sátán kívánná. Hangos hirdetések nem a Szentlélek ihletése alatt állt. Arra kaptam utasítást, hogy mondjam meg nektek: az, hogy hibákat kerestek olyan férfiak írásaiban, akiket Isten vezetett, nem Istentől ihletett dolog. És ha ez az a bölcsesség, amelyet Daniells testvér adna a népnek, semmiképpen se adjatok neki hivatalos tisztséget, mert nem képes az okból az okozatra következtetni. Hallgatások ebben a tárgyban a bölcsességeitek. Márpedig minden olyan eljárás, mint hibákat keresni olyan férfiak kiadványaiban, akik már nincsenek életben, nem az a munka, amelynek végzésére Isten bármelyikőtöket megbízott. Mert ha ezek a férfiak — Daniells és Prescott testvérek — követték volna a városokban végzendő munka tekintetében adott útmutatásokat, sokan, igen sokan meggyőződtek volna az igazságról és megtértek volna, tehetséges emberek, akik [most] olyan állásokban vannak, ahol soha nem lehet majd elérni őket.”

„Az egész világot egyetlen nagy családként kell tekintenünk. És amikor ilyen forrása van az ismeretnek, amelyből meríthet, miért hagyta a világot éveken át elveszni azokkal a bizonyágtételekkel, amelyeket a mi Urunk, Jézus Krisztus adott? Az igaz vallás arra tanít bennünket, hogy minden férfit és nőt olyan személyként tekintsünk, akivel jót tehetünk.

„Ez sok éven át nyomtatásban megjelent: »Kiegyensúlyozott elme«, bizonyágtétel Andrews testvérhez. Az elme művelhető úgy, hogy erővé váljék annak felismerésére, mikor kell szólni, és milyen terheket kell felvenni és hordozni, mert Krisztus a te tanítód. És igen nagy félelemmel voltam felőled [amikor láttalak], amint a magad bölcsességét magasztaltad, és olyan utat követtél, amely véleménykülönbségek behozatalához vezetett. Az Úr bölcs férfiakat

kíván, akik tudnak hallgatni, amikor számukra bölcs dolog ezt tenni. Ha teljes ember akarsz lenni, megszentelődésre van szükséged Jézus Krisztus által. Most pedig egy munka éppen csak megkezdődött, és láttassék bölcsesség minden szolgálattevőben, minden konferenciaelnökben. De itt volt egy munka, amelyhez évekkal ezelőtt kellett volna hozzáfognod ott, ahol szükség volt rád, hogy éppen ezért a munkáért emeld fel szavadat. Krisztus minden népének külön utasításokat adott arra nézve, hogy mit tegyenek, és mik azok a dolgok, amelyeket nem szabad tenniük. És kevés idő maradt még nekünk arra, hogy kimunkáljuk az Úr igazságosságát. Megértheted az Úr útját. Láttam azt a szándékokat, hogy a dolgokat a magad elgondolása szerint vidd, miután elnökké helyeztek. Azt gondoltad, hogy csodálatos dolgokat fogsz véghezvinni, ami olyan munka lett volna, amelyet Isten nem a te kezébe helyezett, hogy elvégezd. Most a te munkád nem az, hogy elnyomj, hanem hogy amennyire csak lehetséges, minden szükségesen enyhíts, ha az Úr elfogadott téged a szolgálatra. De már igen korán bizonyítékát adtad annak, hogy a bölcsesség és a megszentelt ítélőképesség nem nyilvánult meg benned. Olyan ügyeket robbantottál ki, amelyeket nem fogadtak volna el, hacsak az Úr nem adott volna világosságot.”

Úgy kaptam az intést, hogy ilyen elhamarkodott lépéseket nem lett volna szabad tenni, amilyen az is volt, hogy téged még egy évre a konferencia elnökévé választottak. Az Úr azonban megtilt minden további efféle elhamarkodott intézkedést mindaddig, amíg az ügyet imádságban az Úr elé nem viszik; és mivel eljutott hozzád az az üzenet, hogy az Úr művének az elnökkön nyugvó terhe a legünnepelesebb felelősség, nem volt erkölcsi jogod arra, hogy úgy fellobbanj, ahogyan a „Daily” tárgyában tetted, és azt feltételezd, hogy befolyásod fogja eldönteni a kérdést. Ott volt Haskell testvér, aki súlyos felelősségeket hordozott, és ott van Irwin testvér, valamint több férfi, akiket megemlíthetnék, akikre súlyos felelősségek nehezednek.

„Hol volt a tiszteletetek a koros férfiak iránt? Miféle tekintélyt gyakorolhattatok volna anélkül, hogy minden felelős férfit magatok mellé vettetek volna az ügy megvizsgálására? De most vizsgáljuk meg az ügyet. Most újból mérlegelnünk kell, vajon az Úr ítélete-e az, hogy az elhanyagolt munka ellenére még egy esztendeig tanúsítsátok buzgalmatokat a munka továbbvitelében. Ha még egy esztendeig vinnétek a munkát azoknak a segítségével, akik egyesülnek veletek, akkor változásnak kellene végbemennie bennetek és Prescott vénben. És alázzátok meg saját szíveteket Isten előtt. Az Úrnak látnia kell bennetek egy másfajta tapasztalat megnyilvánulását, mert ha valaha szüksége volt férfiakra újbóli megtérésre a jelen időben, akkor Daniells vénnek és Prescott vénnek [van rá szüksége].”

„Hét férfit kell kiválasztani, akik bölcs emberek, és akik Isten kegyelmének munkálkodása által a megtérésre való visszajutás bizonyosságát [adják]. Mert ha vannak olyan férfiak, akik annyira elvakultak, hogy nem képesek az okból az okozatra következtetni, úgyhogy semmibe vennék azokat a férfiakat, akik a munka terheit hordozták, és e konferenciák elnökeit, [és hogy] azokat a férfiakat [akik] több mint két éven át vitték a munkát, figyelmen kívül hagynák, és oly elhamarkodott következmény állna elő, hogy az emberek elhanyagolnák éppen azt a munkát, amelyet évek óta előttük tartottak — a városokban végzendő munkát —, és az idősebb férfiak tanácsára semmi, vagy csak igen csekély figyelmet [fordítanak], hanem azokat a dolgokat hirdetnék a népnek, amelyeket maguk akarnak nekik adni, ez önmagában is

tanúskodik arról, mennyire nem biztonságos ilyen emberekre rábízni egy ilyen nagy és csodálatos munkát.”

„Krisztus nem halott. Soha nem engedi meg, hogy művét ily különös módon vigyék tovább. Hagyjátok békén a könyveket. Ha bármiféle változtatás valóban szükséges, Isten gondoskodni fog arról, hogy abban a változtatásban összhang legyen; ám amikor egy üzenet nagy felelősséggel együtt emberekre bízott, [Isten] olyan hűséget követel, amely szeretet által munkálkodik és megtisztítja a lelket. Daniells és Prescott véneknek egyaránt újbóli megtérésre van szükségük. Valami különös munka lopózott be, és ez nincs összhangban azzal a munkával, amelyet Krisztus azért jött e világra elvégezni; és mindazok, akik valóban megtértek, Krisztus cselekedeteit fogják cselekedni.

„Mindnyájunknak azt a munkát kell végeznünk, amely megdicsőíti az Atyát. Válságos ponthoz érkeztünk — vagy már ebben az előkészítő időben Jézus Krisztus jelleméhez igazodunk, vagy meg se kíséreljük [azt]. Daniells elder, [önnek nem] szabad úgy éreznie, hogy szabadságában áll hallatni szavát magas hangon, amint azt hasonló körülmények között tette. És értsék meg, a konferencia elnöke nem uralkodó. Együtt munkálkodik azokkal a bölcs férfiakkal, akik elnöki tisztséget töltenek be, s akiket Isten elfogadott. Nincs szabadságában beleavatkozni azoknak az írásaiba a nyomtatott könyvekben, amelyek olyan tollakból származnak, amelyeket Isten elfogadott. Többé nem uralkodhatnak, hacsak nem mutatnak kevesebbet az uralkodó, leigázó hatalomból. Elérkezett a válság, mert Isten gyalázatot szenved.”

„Miként tekint az Úr a megmunkálatlan városokra? Krisztus a mennyben van. Most ennek az elismerése kell hogy legyen: „Nincs királyi uralom. És most van e világ válsága. Most Én vagyok a Hatalom a megmentésre vagy az elpusztításra. Most van az ideje annak, hogy mindenki sorsa az Én kezemben van. Életemet adtam a világ megmentéséért. És „én, ha felemeltetem”, az üdvözítő kegyelem, amelyet közölni fogok, be fogja bizonyítani, hogy mindazok, akik az isteni hasonlatosság szerint formáltatnak, és eggyé lesznek Velem, úgy fognak munkálkodikni, amint Én munkálkodom megváltó kegyelmem hatalmával.” Aki akarja, ragadja meg testvéreivel együtt a munkát, hogy elvégezzék azt a feladatot, amely adatott nekik, amikor felelős helyeken állnak, azon tanács vezetése alatt, amelyet az Úr ad, és a legőszintebben törekedjenek arra, hogy teljes összhangban munkálkodjanak Azzal, aki úgy szerette a világot, hogy életét teljes áldozatul adta a világ megmentéséért. Szólok a mi lelkészeinkhez, hogy amikor belépnek a munkába városainkban, az Ige szolgálatát nyugodt szent komolyság kísérje. Nem tudjuk a megfelelő benyomást gyakorolni az emberek elméjére, ha mi... [E lap alsó harmada üresen maradt.]”

„A Naplóból másolok. Az igazság, amint Jézusban van — szóljátok, imádkozzátok, higgyétek minden szavát egyszerűségében. Mit nyernétek azzal, ha a tévedéseket olyan emberek elé vinnétek, akik eltávoztak a hitől, és hitető lelkekre figyeltek, olyan emberek elé, akik nemrégén még velünk voltak a hitben? Az ördög oldalára álltok-e? Fordítsátok figyelmeteket a megmunkálatlan területekre. Világméretű munka áll előttünk. Bemutatásokat kaptam John Kelloggrol.”

„Egy igen megnyerő személyiség képviselte azoknak a tetszetős érveknek az eszméit, amelyeket előterjesztett, olyan nézeteket, amelyek különböztek a Biblia valódi igazságától. És

azok, akik valami új után éheztek és szomjaztak, [oly tetszetős] eszméket terjesztettek elő, hogy Prescott vén komoly veszélyben volt. Daniells vén nagy veszélyben volt [annak], hogy egy olyan megtévesztésbe bonyolódik, miszerint ha ezeket a nézeteket mindenütt hirdetnék, az olyan volna, mintha egy új világ nyílna meg.”

„Igen, úgy volna, de miközben értelmüket ily módon ez kötötte le, megmutattattott nekem, hogy Daniells testvér és Prescott testvér tapasztalatukba spirituális[ta] jellegű nézeteket szőnek bele, és népünket szép érzelmek felé vonják, amelyek, ha lehetséges volna, még a választottakat is megtévesztenék. Tollammal kell feljegyeznem [azt a tényt], hogy e testvérek csalárd elképzeléseikben olyan fogyatkozásokat látnának, amelyek az igazságot bizonytalanságba helyeznék; és [mégis] úgy lépnének fel, mint [akiknek] nagy lelki megkülönböztető képességük van. Most azt kell megmondanom nekik [hogy], amikor ez az úgy megmutattattott nekem, amikor Daniells elder úgy emelte fel szavát, mint a trombita, a „Naponta” felőli elképzeléseinek támogatásában, a későbbi következmények is bemutatattak. Népünk össze volt zavarodva. Láttam az eredményt, és akkor figyelmeztetések adtak nekem, hogy ha Daniells elder a kimenetelre való tekintet nélkül ily benyomás alá kerülne, és megengedné magának, hogy elhiggye, Isten ihletése alatt áll, szkepticizmus vettetnék el soraink között mindenütt, és ott volnánk, ahol Sátán vinné véghez üzeneteit. Határozott hitetlenség és szkepticizmus vettetnék el az emberi elmékben, és a rossz különös termései foglalnák el az igazság helyét.—Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, 20. kötet, 17–22.”

Azoknak, akik hirdették az ítélet órájának kiáltását, megadatott „a mindennapi” helyes értelmezése Dániel könyvében. Azok révén az emberi kezek révén, amelyek lefordították Dániel könyvét, majd ezt követően olyan emberek által, akiket a mennyből kivetett angyalok irányítottak, „a mindennapi” helyes megértése elrejtetté vált, noha ott van mindenki szeme előtt. Dániel könyvében, amikor előfordul a „a mindennapi”-ként fordított szó, ahhoz nem tartozik hozzá az ember által betoldott „áldozat” szó. Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében találjuk az öt előfordulás egyikét Dániel könyvében. Ugyanebben a versben a 3Mózes huszonhat „hét ideje” is azonosítva van, de ugyanazon fajta humanista manipuláció által ez is rejtve maradt mindenki szeme előtt.

Ezt a tényt a következő cikkben fogjuk megvizsgálni.